

DUBLĂ VOCAȚIE: MEDIC ȘI POET – MIHAI CEZAR POPESCU

Double vocation: physician and poet – Mihai Cezar Popescu

Constantin Bogdan

Mihai Cezar Popescu s-a născut la Pitești, în ziua de 19 august 1954, dar copilăria și-a petrecut-o la București, unde erau stabiliți părinții săi.

Tatăl făcea naveta la Iași, unde ținea catedra de drept roman în cadrul Universității „Al. I. Cuza”. Avea două doctorate susținute la Paris (drept roman și limbi clasice) și colaborase mult timp cu Dimitrie Gusti și Nicolae I. Herescu. Mama, Elisa, studiasse la Facultatea de medicină generală din București.

1969 (la 15 ani) este momentul publicării primelor versuri, în revista de tineret „Phoenix”. Studiile liceale încheiate la Liceul „Gheorghe Lazăr” sunt urmate de cursurile Facultății de Medicină Generală București, perioadă în care publică versuri și proză scurtă în publicații studențești. Traduce intens din literatura clasică franceză, germană și engleză, ca exercițiu artistic și nu cu scopul de a publica. Doar ceva mai târziu se va dedica în mod sistematic traducerii de proză și poezie din limba italiană.

De-a lungul anilor va fi apropiat al unor mari scriitori, precum Constantin Țoiu, Emil Manu, George Bălăiță, Alexandru Ivănescu, Marin Sorescu, Traian T. Coșovei, Franco Galiani, Alessandro Zanon.

În perioada 1997-2004 publică revista de cultură „Logos”, împreună cu C. Țoiu, Gh. Bulgăr și E. Manu, sub egida Fundației pentru Cultură Universală „Noua Junime”. Alături de el, ca președinte fondator, se numărau ca membri de onoare pictorii Teodor Răducan, Sever Frențiu, Constantin Marcu Mircă și alți entuziaști oameni de cultură.

Publică primul volum de poezie intitulat „Poeme”, în 2002. Placheta de proză scurtă „Crochiuri” (2004) este urmată de apariția romanului „El – foșnetul blând al clipei” (2006). Colaborări cunoscute cu revistele „România literară”, „Arc”, „Ramuri”, „Climate literare”, „Unu” etc.

De subliniat că preocupările literare nu l-au împiedicat să-și construiască o solidă carieră medicală

în specialitatea medicină internă, parcurgând treptele ierarhice ale afirmării – medic primar, doctor în medicină; concomitent a comunicat și publicat studii de specialitate și a inițiat și organizat manifestări științifice.

*

Un volum de versuri este un dialog al autorului cu cititorul; și, deși pare un truism, este bine de amintit la începutul fiecărei astfel de întâlniri, pentru că e un dialog special ce impune intimitate, liniște, cadru necesar împărtășirii spovedaniei poetului către cititor, mobilizării sensibilității acestuia.

Aflându-mă în ipostaza cititorului (iubitor de poezie), am intrat în dialog cu un poet autentic, subliniere necesară fiindcă am dialoguri și cu autori care au doar hobby-uri poetice, care scriu pentru sine și dialoghează cu sine.

Mihai Cezar Popescu, distins slujitor al medicinei și scriitor cu har – cineva spunea că literatura este a doua vocație a medicului, pentru alții chiar a doua „specializare” (aluzie la numărul important de medici care scriu, iar J. Brehant studiind implicarea în cultură, în arte a medicului constată că: un medic din cinci are vocația unui domeniu al culturii, chiar de nivel creativ, două treimi dedicându-se artei scrisului) – mi-a oferit ultimul său volum de versuri, intitulat cu modestie **Însemnări volatile** (*o sută trei poeme și două argumente*), într-o formulă inedită, cele două „argumente”, proze scurte, admirabile prin stil și conținut, deschizând și închizând volumul ca o îmbrățișare a celor o sută trei poeme; acestea sunt departe de a fi volatile, dimpotrivă, perenitatea și profunzimea lor impresionează estetic-emoțional cititorul de la prima lectură care conviețuiește cu poetul, cu trăirile sale, cu un univers surprinzător de amplu pe care poetul reușește să ni-l panorameze în doar „o sută de poeme”, construite din cuvinte puține, inspirat alese, inserate la fel de inspirat în versuri scurte, două-patru cuvinte,

argumentând că și concizia slujește poezia de bună calitate, așa cum aforismul, un concentrat de înțelepciune, rezumă filosofii întregi.

Universul poetului sondează filoane poetice atât în zone clasice – dragoste, natură, iubita, visul, cât și în zone comune, mai puțin frecventate de poeți, cărora însă le dezvăluie parfumul liric, emoția inclusă – așezările urbane, străzile (*Oraș, Urbană, Lumină la Nisa, Potenza della lirica a Venezia, București la început de veac, Poveste perugină, Costinești, Pitești, Noapte pe Calea Victoriei*); trenul (*În tren, Inter-regionale*); crabii (*Crabii*); cărțile (*Cărțile*); biblioteca (*Biblioteca-oglină*).

Este remarcabilă apetența poetului pentru realitățile atât de diverse ale vieții, disponibilitatea de abordare lirică și pe alocuri filosofică, măiestria revelării în existențialul aparent banal, a unor frumuseți vibrante – îndemnuri la meditație și reevaluare a unui univers pe lângă care trecem adesea prea grăbiți, ne dezvăluie un poet total care nu rămâne la inspirația poetică convențională, la descriptivism și calofilie, ci cultivă poezia de idei, extrage minereul prețios inclusiv din faptul banal, divers – atmosfera savurării unei cafele, decizia renunțării la fumat, crabii ș.a.

A dezvălui și poezia obișnuitului, non-semnificativului, care compun universul și existența noastră, este o artă și o știință pe care Mihai Cezar Popescu o stăpânește cu har.

Înțelegem și suntem cucerți de pasiunea poetului pentru călătorii. Îl însoțim în periplusurile sale nu numai geografice, ci și sentimentale în însoțita Italie (*Peisaj sicilian, Calabria, Umbria, Venezia ș.a.*). Iubirea sa pentru această țară, întâlnirile cu iubite, farmecul peisajelor i-au inspirat și versuri scrise în limba lui Dante. Poetul este fascinat și de alte meleaguri – Nisa (*Lumină la Nisa*), îndepărtata Japonie (*Peisaj japonez, În parcul templului japonez*) și, nu în ultimul rând, meleagurile natale; colindăm împreună cu poetul prin București (*Frica cea de toate zilele, Noapte pe Calea Victoriei, București la început de veac*). Pornim apoi însoțiți în periplul nostru ghidat la Pitești (*Pitești – amintiri*), Rucăr, (*Rucăr*) Costinești (*Peisaj la Costinești*); dar dominația urbanului, atât de prezentă, nu-l împiedică pe poet să revină și la originile

noastre, la veșnicia satului și să noteze cu personala sa concizie poetică evasi-aforistică, ca în poemul *La țară...* „Și tot mai rar/mă-întorc la țară/ca să plâng“.

Reamintind măiestria și inspirația poetului de a extrage poeticul din obișnuit, din banal și argumentând cu imagini pline de atmosferă, picturale, senzoriale („*Miros de șină și praf vechi*“, „*aroma depărtărilor*“, „*În fumul dulce-amărui albastru*“, „*Miros de brad înghețat*“ și alte astfel de imagini mustind de un cromatism plin de parfum și inspirat și care excită un sincretism al simțurilor – culoare, miros, sunet. Continuăm cu explicații privind harul imagistic, inspirația de a găsi metafore cu o parte din multele exemple citabile pentru frumusețea lor: „*Și seara se stingea/încet/în apa tăcerii...*“; „*miresme sidefi*“, (admirabil sincretism olfactiv-vizual): „*În retrăirea dintre noi*“ (titlu inspirat al unui poem): „*visul verde de atlas*“; „*prin amorțea sidefi*“; „*Jarna socială*“ „*În umplere de uter-buncăr miraculos*“, „*vinul albastru*“, „*poți chiar să pipăi frica*“ și o altă imagine foarte reușită: „*mașini lustruite/Se preling/Pe după colțul unui gând*“.

Reflecția filosofică transpare în multe din versuri – prietenia, familia, dialogurile cu iubita, amintirile, visul, geneza populează lumea plină de poezie a autorului, sensibil la toate realitățile existenței; culorile anotimpurilor (toamna, iarna, primăvara) amurgul, noaptea, frecvența invocației, interogațiile, definițiile întregesc holismul poetic al autorului și contaminatează pozitiv cititorul.

Câteva cuvinte despre limbajul poetic al autorului: am remarcat mai înainte cuvintele puține care exprimă mult, adăugăm alegerea versului liber, alb, bine ritmat, care evită constrângerile versului clasic, prozodic, cu rimă, deși poetul izbutește la fel de bine și cu acestea (*Invocație*), rime alese, neforțate, ritm și muzicalitate, umor subtil.

Am comentat inerent subiectiv o parte din tematica lirică a volumului, conștientizând că multe alte teme nu au putut fi incluse în aceste rânduri. Rămâne cititorilor să le descopere, cele de mai sus constituindu-se într-o incitare la lectură a unui volum remarcabil al unui autor de la care așteptăm și alte convocări la întâlniri cu poezia de calitate.